KORTÁRS MŰVÉSZEK

TUZSÉRI GYÖKEREKKEL

Kortárs művészek tuzséri gyökerekkel:

Boros Miklós festőművész	4
Boros Miklós János szobrász	6
Borosné Barabás Katalin festőművész	8
Gyöngyösiné Révész Andrea festőművész	10
Kepics Ildikó festőművész	12
Nagy Józsefné iparművész	14
Nagy Zsolt színművész	16
Nemes Csaba festőművész	18
Révész Eszter iparművész	20
Révész G. Kornél népi fafaragó	22
Révész Máté zongoratanár, kamaraművész	24
Révész Nándor fotóművész	26
Révész P. László ötvös-, bőrmívesmester	28
Sipos Péter nyerges	30
Turóczi Tiborc fotóművész	32
Ur Eleonóra iparművész	34

Köszöntő

Tuzsér község neve levéltári adatok szerint ***1212***-ben tűnik fel először a Hazai Okmánytárban. Eszerint idén ünnepelheti fennállásának 800. évfordulóját. Miután minden emberben él a vágy, hogy valami maradandót alkosson, nyomot hagyjon maga után a jövő generációinak, az évforduló egyik eseménye a *Kortárs Művészek Tuzséri Gyökerekkel* című kiállítás és a hozzá kapcsolódó kiadvány megjelentetése.

A jubileumi év eseménysorozatát nyitja meg a kiállítás, melynek anyagául egy közel három éves sorozat szolgált. Ennek keretében az itt élő és alkotó, vagy az innen elszármazott művészemberek mutatkozhattak be szülőfalujuk előtt. Két fiatal, *Révész Márta* és *Klicsu Ferenc* fejében – s talán ennél is fontosabb, hogy a szívében – született meg ennek a sikeres sorozatnak az ötlete. A házigazda szerepét a *Művelődési Ház* vállalta fel, a *Tuzsér Községért Közalapítvány* pedig nagymértékben hozzájárult a programsorozat sikeres lebonyolításához. A paletta színes, tartalmas, hiszen az előadóktól, képző- és iparművészektől sok-sok csodát hallhattunk, láthattunk.

Mi a csoda? *Csoda* minden, ami ámulatba ejtő, ami meglepő, vagyis csoda az, ami csodálatra késztet.

Kiadványunknak a *Tuzsér kincsei* címet is adhatnánk. Mert valóban kincseink soroltatnak elő benne. De mi is a kincs? Ami egyedi vagy ritka. Kinccsé lehet bármi, ami nélkülözhetetlen és fogyóban van.

A modern világ legfőbb hiányossága, hogy száműzi a teremtett világból a csodát. Nem látja meg a fűszálban és a felhőben, a mohos fában, egy katicabogárban vagy épp egy kóbor kutyában az egyszerit, a megismételhetetlent. A tikot. Azt a titkot, amit a kiadványban szereplők ismernek, éreznek, tudnak, s szerencsénkre megosztanak, megosztottak velünk, a most, itt élő tuzsériakkal s a majdan ezt a kiadványt olvasó utódokkal.

Így lettek az Ő kincseik a mi kincseinkké.

Kívánom, hogy forgassák kiadványunkat nagy szeretettel, mutassák meg büszkén gyerekeiknek, unokáiknak.

Ezzel alkotunk mi, mai tuzsériak maradandót.

Tóth Árpádné, elnök
Tuzsér Községért Közalapítvány

Boros Miklós

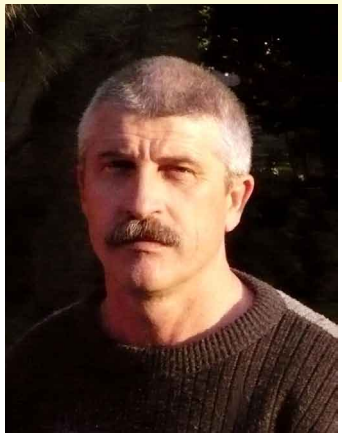

1954-ben született Szakolyban. 1976 óta Tuzséron él.
A Komorói Petőfi Sándor Általános Iskola tanáraként a földrajzot és a rajzot tanítja a gyerekeknek 1977-től. Az elmúlt évek alatt rajzszakkörös tanítványaival nemzetközi, országos és megyei szintű eredményeket értek el.
Kezdetben sokat tanult *Orbán Mihálytól*, később gimnáziumi évei alatt *Berecz András* festőművész szakkörét látogatta.
A tanárképzőn *Horváth János* volt a mestere. Sokat követelt - lényeglátást, pontos rajzolást - de sokat is adott. Tőle tanulta a festészet alapjait, a technikai fogásokat. No és a leglényegesebbet, hogy az ember sohase legyen elégedett önmagával, hisz ez készteti még jobb, még több munkára.
Így vall az alkotásról: *„Képeim mindig a konkrét valóságból indulnak ki. Megragad a természet, s magaménak akarom. Ezért festek. A munka során a látott valóság egyszerűsödik, vagy éppen bonyolultabb lesz, ahogy azt a kép sajátos törvényei megkívánják."*

Műterem

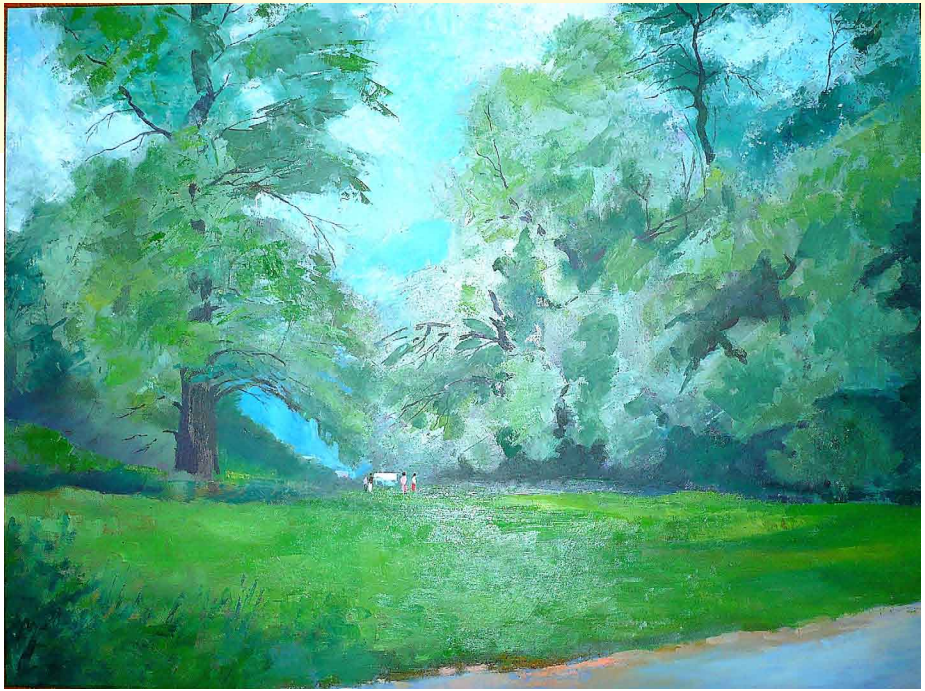

Parkban

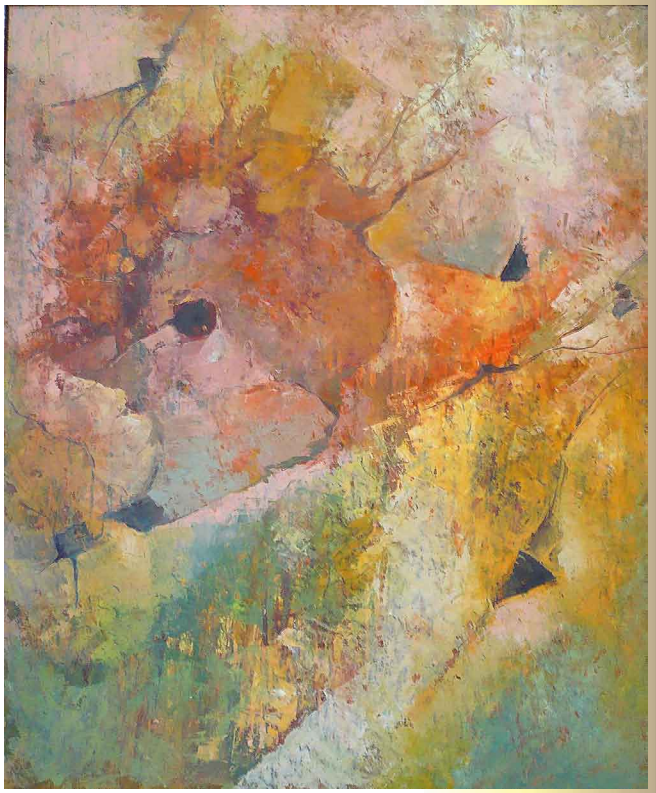

Partifecskefészek

Boros Miklós János

Boros Miklós János szobrász 1980. augusztus 8-án született. A képzőművészet közelébe először szülei révén került *(Borosné Barabás Katalin, Boros Miklós)*, majd a Nyíregyházi Művészeti Szakközépiskolában *Orr Lajos* szobrász tanítványaként érettségizett 1998-ban. Később a Magyar Képzőművészeti Egyetem szobrász szakán folytatta tanulmányait, ahol *Karmó Zoltán*, *Jovánovics György* és *Orr Lajos* voltak mesterei. Itt 2005-ben szerzett diplomát. 2008 és 2011 között a Pécsi Tudományegyetem Művészeti Karán *Bencsik István* professor emeritus vezetése mellett doktori (DLA) képzésben vett részt.

Szobrairól így ír:
„Munkáimban gyakran élek a tükröződést létrehozó eszközökkel. Az első ilyen szobrok elkészítésének fő motivációja az volt, hogy egyre inkább elkezdtek érdekelni olyan, a valós térben előforduló optikai jelenségek, amelyek a megszokott vizuális képet átformálják, befolyásolják. Ilyen jelenség például a természetben a sűrűn zuhogó eső, a hullámzó víz, vagy a délibáb által torzított táj-kép.

Amikor térről megtapasztalt - állandónak tűnő - kép megváltozik, a pillanatnyi látvány hatására jelen-ség jön létre, mely általában hamar elillan.
Azáltal, hogy egy-egy jelenség egy szoborban meggyökerezik, alkalmassá teszi a szobrot arra, hogy általa folyamatosan átélhető legyen az a pillanatnyi élmény. A szobor maga egyfajta meditációs eszközzé is válhat a néző számára.

A tudatos módon létrehozott tárgy olyan tudatalatti vagy feletti érzeteket idézhet elő, mely érzetek a szobor segítségével egy irányba mutató, koncentrált élményként megtapasztalhatóvá válnak.”

Kint a bárány..., 2010
fa, rozsdamentes acél, 90 x 180 x 8 cm,
Noszvaj, Farkaskő dűlő

Mimetikus ötvözet,
2011, vas, nikkelezet réz,
rozsdamentes acél,
80 x 120 x 45 cm

Mimetikus ötvözet, *2011, részlet*

Kint a bárány..., *2010, részlet*

Borosné Barabás Katalin

A képzőművészettel való ismerkedést távol a szülőfalutól, a szegedi Tömörkény István gimnázium képző- és iparművészeti tagozatán, kerámia szakon kezdte. Az iskola alkotó légköre életre szóló indíttatást adott későbbi munkáihoz és gondolkodásmódjához. A művészet iránti alázat és elkötelezettség itt ivódott bele. Számos művésztanár és társai segítettek ebben.

A Nyíregyházi – akkor Bessenyei György Tanárképző – Főiskola rajz tanszékén igényes, magas színvonalú képzőművészeti műhelyében folytathatta tanulmányait, majd elvégezte az Iparművészeti Főiskola környezetkultúra kurzusát is.

A főiskolai nyári alkotótáborokat *Horváth János* festőművész vezette Tuzséron, megalapozva ezzel a későbbi, általa szervezett megyei gyermektáborokat. A gyerekekkel való szakköri és órai munka sok örömöt és sikert adott a hazai és nemzetközi rajzpályázatokon és inspirálóan hatott saját alkotómunkájára is.

Így vall önmagáról: *„Munkáim sokrétűek, jellemzi őket a természet és a gondolatiság, a mikro- és makrovilág egyaránt.*
Technikailag közel áll hozzám a pasztell, az akvarell, a grafika és ezek keveréke, de festek akrillal és olajjal is.”

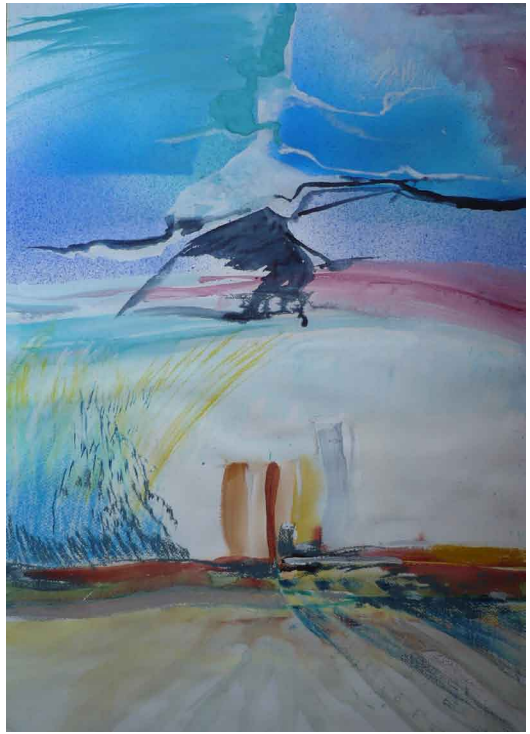

Égi csoda

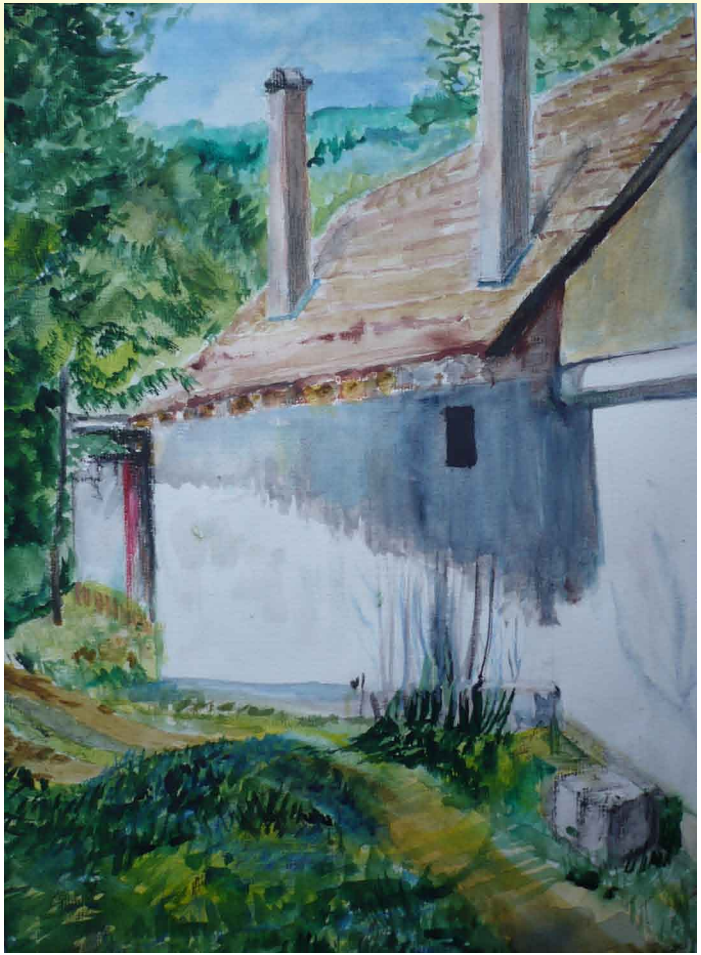

Házak mögött

Csiga

Gyöngyösiné Révész Andrea

„Tartunk hazafelé. Vissza Szabolcsba. Jönnek az ismerős fák, útkanyarulatok. Fejemben ritmusosan szaladnak sorban a falvak nevei és a dallam végén ott van Tuzsér. Fiaim futnak és ölelve üdvözlik a nagyszülőket, én megfordulok az udvaron, hogy lássam a templom tornyát. Lelkem nyugodtan mosolyog, itthon vagyok.

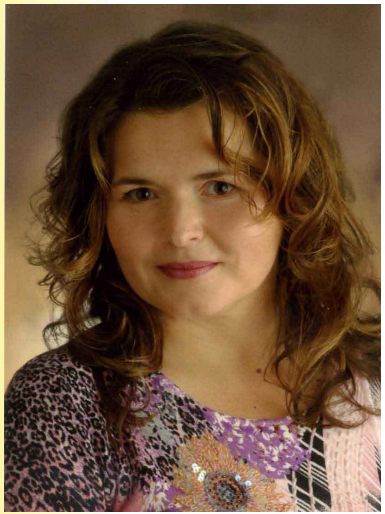

Ez így volt mikor szegedi középiskolásként, nyíregyházi főiskolásként, budapesti egyetemistaként, később tanárként jöttem meg.

Ez így van jól. Életünk útjai sokfelé és messzire vezetnek, de a gyökereink mindig itt lesznek.”

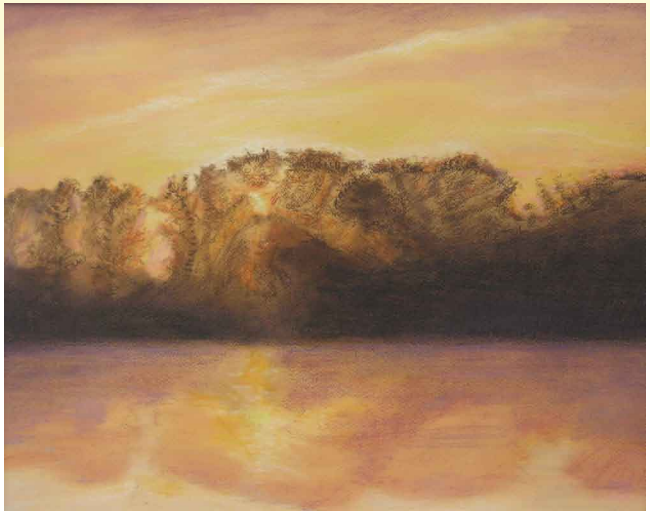

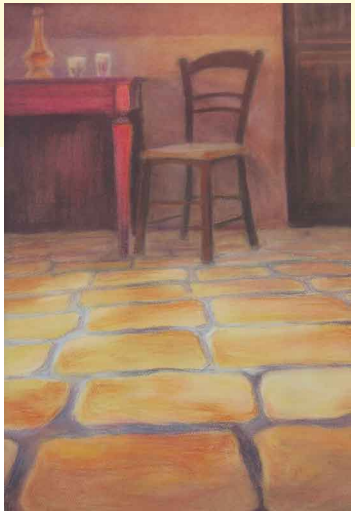

Kepics Ildikó

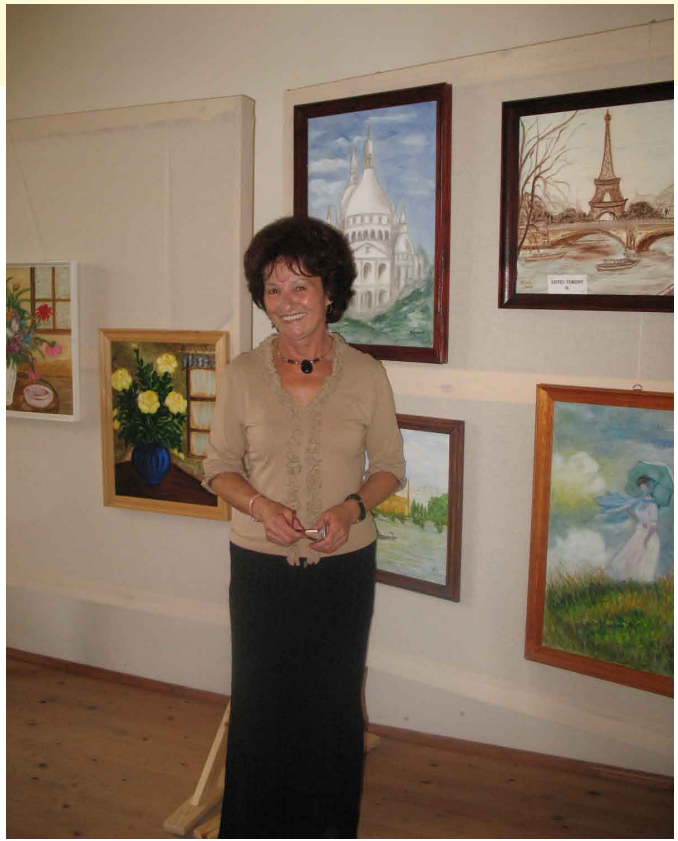

„Életrajzom nem úgy kezdődik, hogy *„már gyermekkoromban éreztem”*, bár a művészet minden ága közel állt hozzám, de sosem gondoltam, hogy én egyszer festő leszek.

Aztán az isteni gondviselés 1998-ban Párizsba vezetett, ahol megismertem a festők világát, megtapasztaltam az alkotás örömét és szépségét. Mintha mindig is festők között éltem volna, olyan természetességgel kezdtem el alkotni. A festészet alapjait a párizsi festő barátaimtól kaptam, akikhez évente visszajárok tanulni. 2 év alatt 123 képet festettem. Ami eddig szunnyadt bennem, az most feltört és életre kelt. Nem kellett témákat keresnem, egyszerűen bennem volt. Eddig 23 önálló, 2 nemzetközi kiállítást, és több közös tárlatot rendeztem, 425 darab alkotással.

Festményeim nagyon sok otthont díszítenek, jó arra gondolni, hogy életük egy kis része lehetek. Első nemzetközi kiállításomon 2003-ban vettem részt Budapesten, ettől kezdve vagyok tagja a Független Magyar Szalonnak. Ugyanebben az évben felvételt nyertem a Párizsi Független Szalon Képzőművészeti Egyesületébe és meghívást kaptam a 2004-es Világkiállításra is.

Hiszek a szeretetben, a mindent legyőző erejében és bízom abban, hogy ezzel az ajándékkal, mit életem delén Istentől kaptam, hozzájárulok az emberek boldogságához.”

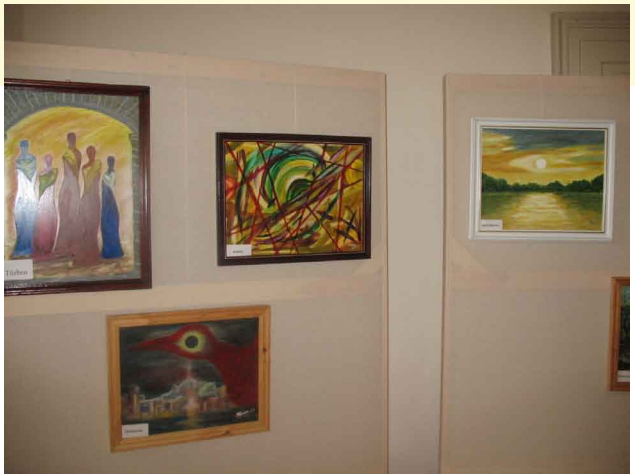

Nagy Józsefné

„A háború előtt faluhelyen, majdnem minden házban szőttek, fontak az asszonyok. Családjukat így látták el ruhaneművel, háztartáshoz szükséges anyagokkal: abrosszal, lepedővel, törülközővel, törlőkendővel, függönnyel, falvédővel, zsákkal, ponyvával és pokróccal.
Sok-sok fázison ment át ez a munka, de mégis szívesen végezték az asszonyok. Szinte versenyeztek egymással, hogy ki sző többet és szebbet egy-egy szezonban. Abban az időben rá is voltak kényszerülve erre a munkára, mert a gyári anyagok drágák, szinte elérhetetlenek voltak. Majd mikor elvették, államosították a földeket, nem volt hova vetni a kendert, ezzel meg is szűnt az évszázados múltra visszanyúló háziipar.
Kislány koromban (a harmincas években) az én családomban is folyt ez a munka, rész vettem minden munkafolyamatban, de szőni csak nyugdíjas koromban (nyolcvanas években) kezdtem. Előszedtem az öreg szövőszéket az „eszvátát", a maradék fonalakat és segítséggel elkezdtem a munkát. A hajdani szokással ellentétben tél helyett nyáron szőttem, télen meg feldolgoztam, befejeztem a leszőtt anyagot – gyerekeim, unokáim örömére. Szívesen és lelkesen tettem és teszem, mert a családom is értékeli a szőtteseket. Azóta már az unokák is felnőttek, és most már nekik is készítem a stafírungot, vagy azt, amire éppen szükségük van. A szövött anyagot horgolással kombinálom, teszem modernebbé.
Többször részt vettem már népművészeti kiállításon, de volt már önálló kiállításom is. Több mint tíz éve, minden nyáron meghívást kapok a Tuzséron megrendezésre kerülő Kárpát-medencei Hagyományápoló és Kézműves Táborba, ahol szőni tanítom a gyerekeket. Nyugdíjas tanítónőkénként elmondhatom, hogy mindig is szerettem a gyerekekkel foglakozni, megtaláltam velük a közös hangot. Ugyanígy rendszeres résztvevője vagyok a téli időszakban megrendezésre kerülő falusi „fonó" összejöveteleknek is.
Ma már megváltozott sok minden a régi időkhöz, az önellátó gazdálkodáshoz képest, de annak örülök, hogy van utánpótlás. A faluban is többen szövünk és ez számomra megnyugtató érzés, mert látom, hogy nem hagyjuk veszni az anyáink által őrzött, sokszázados örökséget."

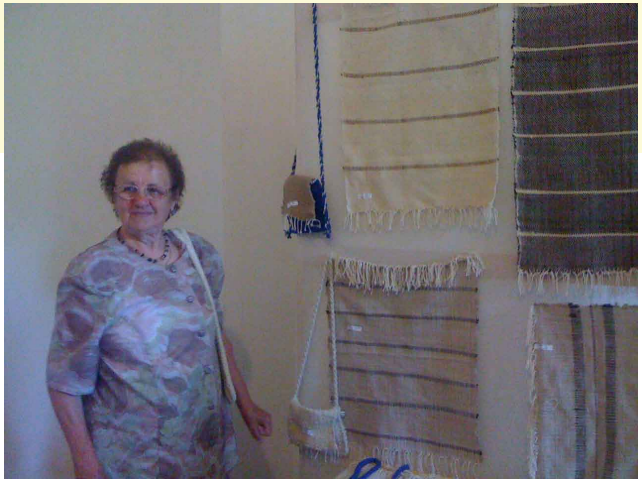

Nagy Zsolt

Érettségi után két évig a békéscsabai **Jókai Színházban** játszott, majd megkezdte tanulmányait a **Színház- és Filmművészeti Főiskola** színész szakán *Kerényi Imre* osztályában.

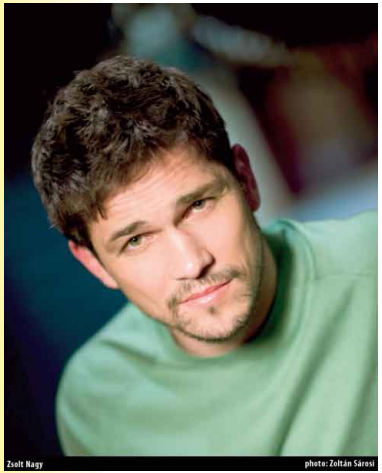

Színész diplomáját 2000-ben kapta kézhez, ekkor csatlakozott a *Schilling Árpád* által alapított **Krétakör Színházhoz**. Az ezt megelőző időszak szerepei: a Fiú *(Jó estét nyár, jó estét szerelem)*, Napoleon *(Hóhérok hava, rend. Ascher Tamás)*, amely utóbbi szerepéért megnyerte a Népszabadság **Üstökös-díját**.

A Krétakörben játszott szerepei: Eckhart Brecht *Baal* című darabjában, Woyzeck *(W-munkáscirkusz)*, a Liliom című dráma címszerepe, Elnök *(Leonce és Léna)*, a FEKETEország című előadás egyik szereplője-alkotója, Siegfried *(Nibelung-lakópark)*, Szemes Franz *(Kasimir és Karoline)*, Dovre *(Peer Gynt)*, Lapin *(A jég)*, a Bánk-bán címszerepe, egy személyben Hamlet / Claudius / Ophelia és Laertes egy három színésszel előadott Hamlet-előadásban, valamint Kosztya Trepljov *(Siráj)*.

Egyike a legfoglalkoztatottabb magyar filmszínészeknek, *Antal Nimród Kontroll* és *Novák Erik Zuhanórepülés* című játékfilmjének főszereplője, valamint feltűnt a *Philippe Grandrieux* által jegyzett *La Vie Nouvelle* című filmben.

2008-ban az *58. Berlini Nemzetközi Filmfesztivál „Shooting Star"* programjának meghívott résztvevője.

Zsolt Nagy photo: Zoltán Sárosi

Nemes Csaba

„1966-ban születtem Kisvárdán. Középiskolás koromig a szovjet határhoz közeli Tuzséron nevelkedtem. Később Budapestre kerültem, ahol a képzőművészeti középiskola elvégzése után a Képzőművészeti Főiskolán folytattam tanulmányaimat (1985-1990). Azóta is itt élek és dolgozom. Festőszakos diplomám ellenére a kilencvenes években főleg intermediális jellegű, neokonceptuális műveket készítettem, a legtöbb esetben a társadalmi, gazdasági változások vizuális jelenségeire reflektálva *(Lopott homlokzat 1992, Tiltott Marlboro hirdetés 1993)*.

A kilencvenes évek elején több kísérleti filmet készítettem a BBS-ben *(Vasárnapi asztal 1992, Design 1995)*. 1995 és 1998 között egy művészeti akció keretében nevet cseréltem *Veress Zsolttal*, ami a neokonceptuális periódus egyik legfontosabb akciójává vált. 1996-tól önálló műfajként story-boardokat készítettem *Szépfalvi Ágnessel*, amihez a Sao Paolo-i Biennálén való szereplésem adta meg a kezdő lökést. Később számos hazai és nemzetközi fórumon jelentkeztünk a közös történeteinkkel *(Common name 1996, Le main dans le nuages 2001)*. A névcsere feltételezhető hatásaként egyre több személyes vonatkozású művet készítettem, többek között naplószerűen készített rajzokat és vízfestményeket, és ennek kapcsán 1999-ben meghívtak az Isztambuli Biennáléra is.

Az ezredforduló éveiben az érdeklődésem egyre inkább a festészet felé fordult, a realista festészet alapproblémáinak kortárs értelmezésével foglalkoztam éveken keresztül. 2006-tól a felerősödő társadalmi-politikai problémák hatására aktuális eseményekre reflektáló műveket hoztam létre különböző médiumokban *(Remake 2007, Puhányok 2009, Állj ide! 2010)*. Ezen művek megjelenése komoly visszhangot váltott ki a médiában csakúgy, mint a szakmai lapokban. Az utóbbi években fontos felkéréseket kaptam hazai és nemzetközi csoportos kiállításokra *(Kumu Art Museum / Tallin 2010, MOCAK / Krakkó 2011)*. 2009-től nagy volumenű festménysorozat készítésébe kezdtem *(Apja neve: Nemes Csaba)*. Azonos nevű édesapám 60-as 70-es évekbeli fotóit dolgozom fel a mai napig folyamatosan készülő képekben, az antropológia és a festészet határterületén mozogva.”

Zenész, 2011
Apja neve: Nemes Csaba
120x120

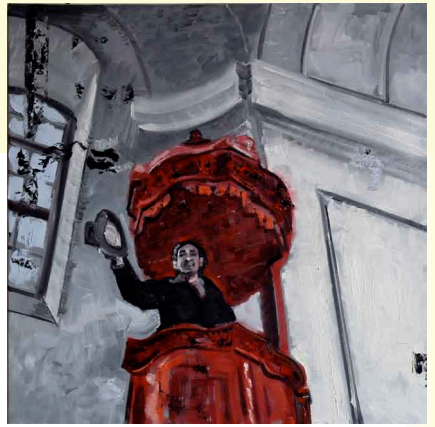

Ne feledjétek Buñuelt! 2011
Apja neve: Nemes Csaba
80x80

Iskola, 2010
Apja neve: Nemes Csaba
160x160

Buszkirándulás, 2009
Apja neve: Nemes Csaba
200x200

Révész Eszter

„Révész Eszter vagyok, szövöttanyag tervezést tanultam a Moholy Nagy Művészeti Egyetemen.

A szövött textilek tervezésénél igyekszem a szövésben rejlő technikai adottságokat kihasználni. Számomra a textil nem feltétlenül teljesen síkfelület. Az anyag szerkezete inspirál új felületek, struktúrák kialakítására és textillé formálására. Megőrizve a számomra értékeset (logika, törvényszerűség) szeretném újraértelmezni a textilek merev rendszerét és ezt a gondolkodásmódot más területeken is alkalmazni.

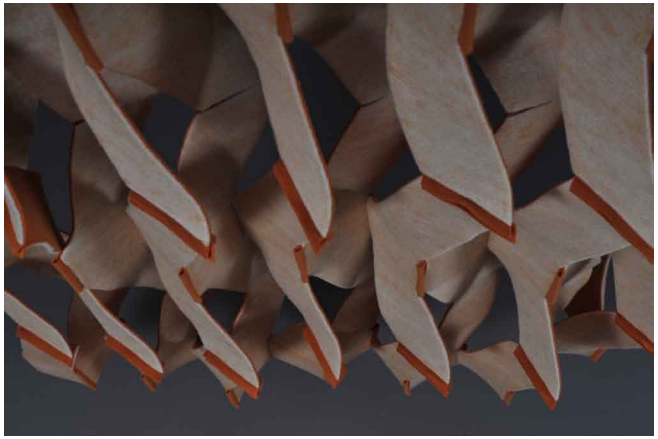

Diplomamunka részlet

Az elemekből építkezés, a részekből egésszé szerveződés izgalmas kísérletek sorát veti fel számomra. Az új utak megismerése, a megszokott dolgok újragondolása, átértelmezése nélkülözhetetlen az alkotó ember számára. A kísérletezés, a játékosság, a szokatlan anyagok felhasználása mind újabb lehetőségeket kínálnak az alkotásban.”

Szövött párna

Anyagvágatok

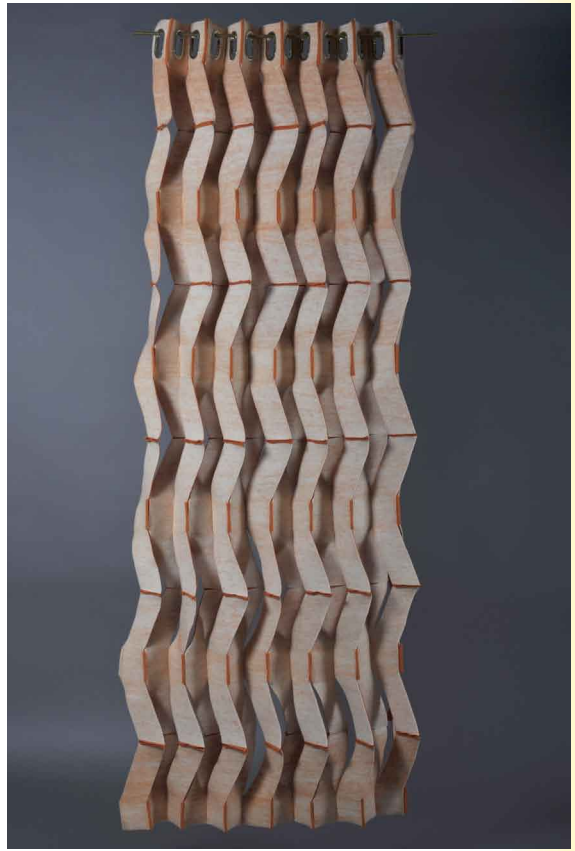

Diplomamunka

Révész G. Kornél

„Révész G. Kornél rajz-földrajz szakos tanár és népi fafaragó vagyok. 1967-ben születtem, gyerekkoromat Tuzséron töltöttem, középiskoláimat Debrecenben végeztem, ahonnan Nyíregyházára kerültem a Tanárképző Főiskolára. A fafaragással, az asztalosság alapjaival egy tanfolyamon ismerkedtem meg Vásárosnaményban. A kötődés a fával való munkálkodás és faragás iránt azóta is tart. Az elméleti ismeretszerzésen túl az elkészített munkák által szerzem tapasztalataimat, finomítom technikámat. Egy erdélyi tanulmányút is nagy hatással volt rám: az Alsócsernátoni Faragótábor során sokat tanultam az ottani mesterektől.

A népi faművesség, a használati tárgyak készítése, ácsmunkák, épületdíszítés a fő érdeklődési területem, készítettem már több mestergerenda faragást, kisbútorokat, gondolkodószékeket, karosszékeket, fedeles kiskaput, pinceajtót, nemezsátor vázat, temetői keresztet és sok ház körüli használati tárgyat. (padfeljáró, mángorló, faeszközök stb.)
Sárospatakon élek rajztanár feleségemmel és három gyönyörű gyermekünkkel. Én is rajztanárként dolgozom egy művészeti iskolában, így sajnos a fafaragásra a hétköznapokban csak kevés időm jut.”

Pinceajtó

Házunk faragott mestergerendája

Révész Máté

„Első zenei benyomásaimat családomban, illetve a Tuzséri Baptista Gyülekezetben szereztem. A közös éneklés és az orgona hangja gyermekkorom meghatározó élményei közzé tartoznak. Falunkban zeneiskola akkor még nem működött, így a billentyűs hangszereken való játékot főleg autodidakta módon, valamint kántor édesapám és egykori lelkipásztorom segítségével próbáltam elsajátítani.

Zongoratanulmányaim a Nyíregyházi Főiskola ének-zene szakán váltak igazán intenzívvé, ahol *Vasvári Tamás* zongoraművész irányításával elhittem, hogy a zeneiskolai képzés hiánya ledolgozható. Egy életre szóló inspirációt kaptam tőle, és neki köszönhetem, hogy felvételt nyertem a Miskolci Egyetem Bartók Béla Zeneművészeti Intézetének zongora szakára. Itt *Rőczey Ferenc* zongoraművész irányításával 2008-ban szereztem meg zongoratanár-kamaraművész diplomámat.

A klasszikus zenei repertoár megismerésében, elsajátításában általában az analizáló módszer vezetett, és már a kezdetektől érdekeltek a zenében (különösen a kortárs zenében) fellelhető matematikai összefüggések. A Debreceni Egyetem matematika szakán megírt szakdolgozatomban, későbbi pályamunkákban, és jelenlegi tanulmányaimban is ebben a témában mélyedtem el.

Tanítási tapasztalatszerzésben meghatározó volt az a hat év, amelyet az alsó fokú zongoraoktatásban - részben Tuzséron - eltölthettem. 2009-ben kerültem a nyíregyházi Művészeti Szakközépiskolába, ahol jelenleg is tanítok, mint matematika , kötelezőzongora és zongora - korrepeticiós tanár.

Zongoristaként, korrepetitorként gyakran fellépek különböző rendezvényeken, valamint egyházzenészként is aktívan tevékenykedem.”

Révész Nándor

1975-ben született Kisvárdán. A fotográfiával 1992-ben került kapcsolatba a Nyíregyházi Művészeti Szakközépiskolában, *Boros György* által. 2001-ben szerzett tanári diplomát rajz-vizuális kommunikáció szakon a Nyíregyházi Főiskolán. 2007-ben fejezte be tanulmányait a Magyar Képzőművészeti Egyetem vizuális nevelőtanár szakán.

2005 óta az Óbudai Múzeum főállású muzeológusaként, mellette az Alternatív Közgazdasági Gimnázium óraadó tanáraként dolgozik.

Kiállítások

2004. június - Nyíregyházi Fotóklub Galériája (egyéni kiállítás)
2004. július - MVM Galéria, Budapest (Nyíregyházi Fotóklubbal)
2004. november - Alvégesi Művelődési Ház, Nyíregyháza (SZAC)
2004. - K+K Hotel Opera Galériája (Knoll Galéria)
2005. szeptember - Vidor Fesztivál Nyíregyháza, Mustárház (SZAC)
2006. szeptember - Vidor Fesztivál Nyíregyháza, Mustárház (SZAC)
2006. december - Magyar Fotográfiai Múzeum (Nyíregyházi Fotóklubbal)
2007. február - Nyíregyházi Városi Galéria (Nyíregyházi Fotóklubbal)

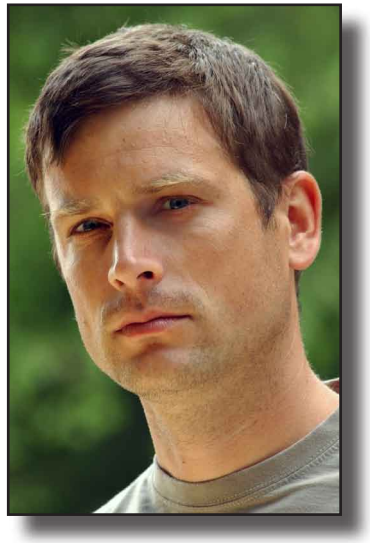

Révész P. László

„A Tisza mellett éltem, s szabolcsi betyárként nevelkedtem. 1996-ban kezdtem el foglalkozni a „régi-magyarság” hitvilágának, életének kutatásával, tárgyi emlékeinek újrateremtésével.

A legfontosabbnak tartom megismertetni nemzetünk fiait az élet nagy Igazságával, dicső múltunk mintakincsein keresztül.

Az ötvösmesterséget kedves barátomtól, *Dorka Józseftől* fogadtam. A bőrmíves mesterséget a Nyíregyházi Népművészeti Egyesület, *Dr. Puskásné Oláh Júlia* szárnyai alatt szereztem.

Segítségem, drága feleségem, s felebarátaim, ti mind, kik teremtetek vélem nap-nap után.

S az Isteni Gondviselés...

Hála és köszönet néktek a szeretetért és bizalomért.

Isten-Isten...”

Sipos Péter

Sipos Péter, nyerges. Tuzséron indult a ló iránti vonzalma, később ebből kiindulva lett nyeregkészítő. Inasként dolgozott német, equadori és angol mesterek irányítása alatt Kanadában. 2002-től saját vállalkozását Magyarországon kezdte.

2004-ben megalapította a ***Hunique*** márkát. A különleges és magyar jelentéssel bíró Hunique filozófiája a minőségi termékkészítésen és az innovatív designon alapul.

Az angol lovas szakágban használatos, zömében egyedi, méretre készült termékeit mára a világ számos pontján használják. Vannak nyergei Ausztriában, Németországban, az USA-ban, Kanadában, Spanyolországban, Ukrajnában, Romániában, Hollandiában, Finnországban, de még Hong-Kongban is.

Sipos Péter a munkába és az innovációba vetett hittel bízik abban, hogy a magyar nyeregkészítés újra nemzetközi élvonalba emelhető.

Díjak

2004 – Képző- és Iparművészeti Lektorátus által zsűrízett termékek (folyamatosan)
2005 – Magyar Formatervezési Különdíj
2006 – Magyar Kézműves Remek Díj
2007 – Kozma Lajos Iparművészeti Ösztöndíj

Kiállítások

2004 – EquiFest – Hungexpo, Budapest
2005 – Iparművészeti Múzeum – Formaterv kiállítás, Budapest

2006 – BIO20 – ipari formatervezési biennálé, Ljubljana, Szlovénia
2007 – Design Kész Rajt – Gödör Klub, Budapest
2008 – Design Match - Prága, Csehország
2008 – Formatúra - vándorkiállítás, Sopron, Győr, Kecskemét, Miskolc, Budapest, Szeged, Pécs, Debrecen
2008 – Formatúra – Vilnius, Litvánia
2008 – Formatúra – Bécs, Ausztria

Turóczi Tiborc

„1964-ben születtem Tuzséron és itt is nőttem fel. Gyermekkoromat a természet szeretete töltötte ki. Így tanulmányaimat az erdészetiben folytattam. Érettségi után külföldön is meg akartam tapasztalni, milyen a világ. Akkor ezt disszidálásnak nevezték.

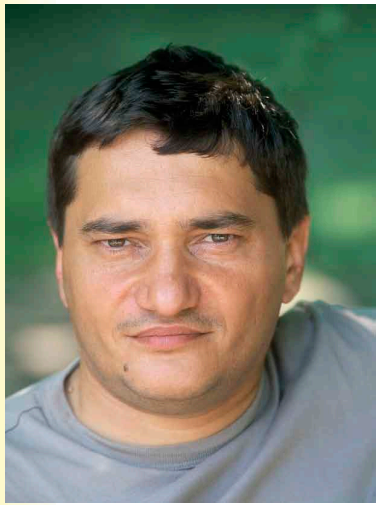

Ma ehhez elég egy egyszerű igazolvány. Ez pontosan leírja azt az állapotot, ami egy-egy riport elkészítése nyomán kibontakozik számomra. Korok, kormányok változnak és ebbe az embernek csak látszólagos beleszólása van. Meg kell küzdeni az egyéni szabadságért, a hitért, a saját magunk vállalta értékekért.

Amikor a kamerát felemelem - legyen az természeti vagy emberi téma – üzenet értékű képeket szeretnék készíteni. Remélve azt, hogy a fotó valakinek, valahol, valamilyen módon örömet, erőt, inspirációt ad.”

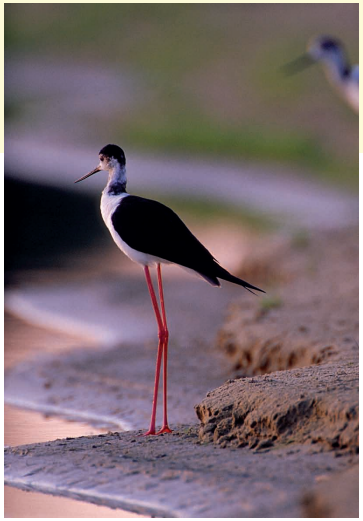

Ur Eleonóra

„1971. december 24-én születtem Kisvárdán. A Tisza partján, Tuzséron nőttem fel. A képzőművészettel 6 évesen kezdtem el foglalkozni (kerámia, rajz) *Borosné Barabás Katalin* tanárnő segítségével. Már gyerekkoromban a zenében és a képzőművészetben leltem örömömet. Tíz évesen kezdtem el batikolni, *Kovács Gyuláné* rajztanár vezetésével, képeimmel sok nemzetközi és hazai pályázaton vettem részt sikeresen. Közben más művészeti technikákkal is megismerkedtem *(tűzzománc, linómetszés)*. 1999-ben a Janus Pannonius Tudományegyetem művelődésszervező szakán végeztem. 1999-ben kezdtem újra batikolni: Thaiföldön tanultam különböző technikákat és Magyarországon *Krassói Erna* textilművész óráit látogattam. Az ezt követő időszakban született két gyermekem, s ezalatt a pár év alatt megismertem egy újabb textilművészeti ágat, a selyemfestést, *Szathmári Éva* selyemfestő mellett.

2008-ban a batik őshazájában, Indonéziában tanultam az ősi, tradicionális művészeti formát, *I Nyoman Suradnya* batik- és festőművésztől. Nagy hatással volt rám ez a két hónap. Mind a művészethez való viszonyomban, mind az életfelfogásomban a keleti szemlélet helyet kapott. 2008 óta tartom a szakmai kapcsolatot *Raffai Kinga* batikfestő-művésszel, akit példaképemnek tekintek. 2010-ben Mexikóban tanultam egy hónapig *Victor Javier Rivas Palomo* batikfestő-művésztől a maja szimbólumrendszert. 2011 óta a szentendrei Kortárs Művészeti Piac *(KOMP)* rendszeres résztvevője vagyok. 2012-ben Sri Lankán voltam egy hónapos tanulmányúton, a helyi módszereket és eszközöket ismertem meg egy batik festőüzemben.

Autodidakta festő vagyok, aki a különféle technikákat ötvözve sajátos módon fest. Képeimen az életem során kapott ingereket, álmokat, az utazások során kapott inspirációkat dolgozom fel. Ennek a több ezer éves,- Magyarországon alig ismert -, képzőművészeti ágnak a szerelmese vagyok és ezzel dolgozom szentendrei műhelyemben.”

Kiállítások:	2000	Tokaj - I. Nemzetközi Kézimunka Kiállítás
	2009. október	Budapest - Mansfeld Péter Galéria
	2009. december	Szentendre - ArtUnió Kortárs Galéria
	2010. május	Tuzsér – Lónyay-kastély
	2010. szeptember	Fót – Városi Könyvtár
	2010. december	Fót – Apponyi Franciska Óvoda

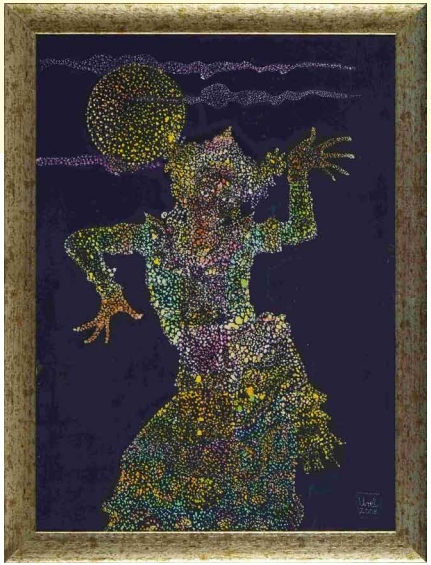

Pillanatképek a Kortárs művészek tuzséri gyökerekkel című rendezvénysorozatból (2008-2010)

Készült a Start Nyírségi Nyomdában
1000 példányban.
Kiadja Tuzsér Nagyközség Önkormányzatának Képviselő-testülete
Tuzsér, 2012